

Sygn. akt **XV C 180/17**

Gdańsk, dnia 9 sierpnia 2017 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Weronika Klawonn

Protokolant: st. Monika Kowalczyk

po rozpoznaniu 4 sierpnia 2017 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko B.M.

o zapłatę

nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Gdańsku z 8 grudnia 2016 r. w sprawie XV Nc 669/16 utrzymuje w mocy w całości.

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko B.M., w którym domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 609.448,74 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 586.791,01 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych za okres od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Powód w oparciu o księgi bankowe ustalił, że na dzień 28 października 2016 roku figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu hipotecznego w PLN. Powód domagał się zapłaty kwoty odsetek 22.617,73 zł, które nie kapitalizują się oraz dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty 586.791,01 zł od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W dniu 19 sierpnia 2016 roku powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które zostało skutecznie doręczone w dniu 31 sierpnia 2016 roku.

Wierzytelność jest w pełni wymagalna i mimo wezwania do zapłaty pozwany swoich należności względem powoda nie uregulował.

W oparciu o powyższe, w sprawie o sygn.. akt XV Nc 669/16, w dniu 8 grudnia 2016 roku wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Pozwany w przepisany termin wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, w których domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości.

Pozwany w zarzutach wskazał, że powód nie wykazał podstaw dochodzonej należności – istnienia umowy kredytu pomiędzy stronami, istnienia wierzytelności, terminów wymagalności roszczenia, podstaw naliczania odsetek w danych terminach. Wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, a jako dokument prywatny nie może dowodem na istnienie wierzytelności. Ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywa na stronie, która wywodzi skutki prawne z określonych faktów.

Zdaniem pozwanego wątpliwe są odsetki dochodzone przez powoda. W treści wezwania do zapłaty powód wskazuje kwotę 11.364,19 zł, podczas gdy z wyciągiem bankowym odsetki wynoszą 22.617,73 zł – wartość dwukrotnie wyższa niż dwa miesiące wcześniej.

Zarządzeniem z 3 marca 2017 r. Przewodniczący zobowiązał powoda do złożenia w trybie art. 207 § 3 k.p.c. pisma przygotowawczego ze wskazaniem twierdzeń i dowodów dotyczących podstawy faktycznej żądania w kontekście podniesionych zarzutów.

W wykonaniu zarządzenia strona powodowa złożyła pismo przygotowawcze z 23 mara 2017 r. Do pisma przygotowawczego załączono kopie dokumentów. W dniu 2 maja 2017 r. powód złożył pismo przygotowawcze zawierające wnioski dowodowe i załączył oryginał umowy kredytu,, wypowiedzenie ze zwrotnym poświadczeniem odbioru.

W piśmie przygotowawczym z 23 maja 2017 r. pozwany zarzucił prekluzję zawnioskowanych przez stronę powodową dowodów.

Podczas rozprawy w dniu 4 sierpnia 2017 roku pełnomocnik pozwanego podniosła dodatkowo, że wypowiedzenie może stanowić naruszenie art. 5 k.c. albowiem powód nie weryfikował braku spłaty kredytu, zaległość była niewielka, co może stanowić naruszenie praw podmiotowych. Równocześnie pełnomocnik pozwanego nie zakwestionowała zawarcia umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2013 roku pozwany zawarł z powodem umowę kredytu PAKIET – (...)W PLN nr (...). Na podstawie tej umowy powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 621.000 zł na okres 358 miesięcy, z terminem zapadalności określonym na dzień 25 stycznia 2043 roku. Pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty zobowiązana w miesięcznych ratach wraz z odsetkami. Rzeczywista roczna stopa procentowa w dniu zawarcia umowy wynosiła 5,53%, roczna stopa procentowa dla zadłużenia przeterminowanego na dzień sporządzenia umowy wynosiła 21%. Stopy procentowe mogły ulegać zmianie Powód zastrzegł sobie możliwość wypowiedzenia umowy w całości m.in. w przypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków udzielenia kredytu, z zastrzeżeniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia.

Dowód: umowa kredytu z załącznikami k. 91-107;

Pozwany nie wykonywał swojego zobowiązania wynikającego z umowy kredytu - ostatnia spłata odsetek nastąpiła 15 marca 2016 roku.

W piśmie z dnia 22 czerwca 2016 roku powód złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, które zostało doręczone pozwanemu w dniu 6 lipca 2016 roku.

Zadłużenie wymagalne wobec powoda według stanu na dzień wystawienia wypowiedzenia wynosiło 10.719,43 zł i obejmowało: odsetki od zadłużenia przeterminowanego 88,16 zł, zaległe odsetki 5.884,45 zł, zaległy kapitał 4.706,82 zł, opłaty bankowe 40 zł. Do spłaty pozostawała kwota 10.719,43 zł. Zadłużenie niewymagalne na dzień wystawienia pisma wynosiło 583.450,57 zł.

Dowód: historia operacji na kontrakcie k. 66-68, szczegółowy wyciąg z ksiąg banku k. 69, wypowiedzenie umowy ze zwrotnym poświadczeniem odbioru k. 89-90;

W piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 roku powód, w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy nr (...) z dnia 28 lutego 2013 roku, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 598.195,20 zł przysługujących powodowi z tytułu kapitału – 586.791,01 zł, odsetek – 11.364,19 zł, prowizji i opłat – 40 zł oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco

według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia wezwania do zapłaty 10% w stosunku rocznym w terminie siedmiu dni licząc od dnia doręczenia wezwania.

Wezwanie do zapłaty zostało doręczone w dniu 31 sierpnia 2016 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru k. 6-7;

W dniu 28 października 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdzono, że w księgach banku na dzień wystawienia wyciągu figuruje wymagalne zadłużenie wobec pozwanego z tytułu: PAKIET – (...)W PLN nr (...). Na wymagalne zadłużenie w kwocie 609.448,74 zł składały się: należność główna w wysokości 586.791,01 zł oraz odsetki za okres od 25 lutego 2016 roku do 28 października 2016 roku w wysokości 22.617,73 zł (10% od 25 lutego 2016 roku do nadal), koszty, opłaty i prowizje bankowe w wysokości 40 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych pozwanego k. 5;

Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zaferowanego przez strony niniejszego postępowania. Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.).

Uprzedzając dalsze rozważania dotyczące oceny materiału dowodowego należy odnieść się do zgłoszonego w zarzutach oraz w piśmie przygotowawczym stanowiska pozwanego co do prekluzji dowodów przedstawionych przez powoda.

Przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowanie nakazowym. Art. 485 k.p.c. enumeratywnie zakreśla katalog dokumentów mogących stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Powołany przepis zakreśla konieczną, a zarazem wystarczającą, treść dokumentów stanowiących podstawę do wydania nakazu zapłaty. Powód zatem nie musi udowadniać wszelkich okoliczności uzasadniających dochodzone roszczenie, wystarczy że wykaże okoliczności uzasadniających wydanie nakazu zapłaty, a więc złoży dokumenty wyznaczone specyfiką zawartą w przepisie art. 485 k.p.c.. Zgodnie z art. 485 § 3 k.p.c. sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

Dla wydania nakazu zapłaty konieczne było dołączenie do pozwu jedynie wyciąg z ksiąg banku. Jakkolwiek podzielić należy stanowisko pozwanego, że w myśl art. 95 ust. 1 a prawa bankowego wyciąg z ksiąg banku nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, to regulacja art. 485 § 3 k.p.c. pozwala na wydanie na jego podstawie nakazu zapłaty. Oznacza to, że w razie wniesienia zarzutów wyciąg z ksiąg banku nie będzie dostatecznym dowodem na istnienie wierzytelności, gdyż nie korzysta on z domniemań wynikających z art. 244 § 1 k.p.c.

Specyfika postępowania nakazowego, polegająca na tym, że podstawą wydania nakazu zapłaty są jedynie ściśle określone dokumenty, przemawia za oceną, że po wniesieniu przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty powód powinien mieć dodatkowo możliwość powołania nowych twierdzeń i dowodów, bez ograniczeń przewidzianych przez przepisy regulujące zwykle postępowanie rozpoznawcze dla etapu wniesienia pozwu w tym zakresie, w którym odnoszą się one do zarzutów od nakazu zapłaty. Te nowe twierdzenia i dowody powód może jednak zgłosić z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z regulacji zawartej w art. 217 § 2 kpc (we właściwym czasie), a zatem niezwłocznie po doręczeniu powodowi zarzutów. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 18 lipca 2014 r. V ACa 151/14) Powód przedstawił dowody w postaci umowy kredytu, historii operacji na rachunku bankowym, wypowiedzenia i dowodu doręczenia przed pierwszą rozprawą – w wykonaniu zarządzenia przewodniczącego. Dlatego też przedłożonych dowodów nie można było uznać za spóźnione w rozumieniu art. 217 k.p.c.

Dowody te stały się podstawą ustalenia zawarcia umowy kredytu i jej treści, wykonywania przez pozwanego umowy kredytu oraz zaprzestania spłaty a także dokonanego wypowiedzenia.

Pozwany natomiast kwestionując żądanie pozwu nie przedstawił dowodów co do tego, że wykonywał prawidłowo umowę kredytu, co mogłoby świadczyć o bezskuteczności wypowiedzenia.

Podstawa prawna wyroku:

Niniejsze sprawa była rozpoznawana w trybie nakazowym. Dlatego też, stosownie do art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W okolicznościach niniejszej sprawy nakaz zapłaty należało utrzymać w mocy w całości.

W ocenie Sądu nakaz zapłaty należało utrzymać w całości w mocy.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 roku poz. 1988 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel (przedmiot kredytu), a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie i zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu w oznaczonym terminie. Dodatkowo zobowiązanie kredytobiorcy obejmuje też obowiązek zapłacenia bankowi odsetek oraz prowizji, w przewidzianych w umowie terminach – wynagrodzenia za korzystanie ze środków pieniężnych banku. Z tego ostatniego wynika, że umowa kredytu jest odpłatna (por. Z. Radwański, Prawo, s. 422). Jest też umową konsensualną. Dla ważności wykreowania wynikającego z niej stosunku prawnego nie potrzeba dodatkowych czynności stron (por. np. szerzej S. Grzybowski, w: S. Grzybowski (red.), System, t. III, cz. 2, s. 721; G. Sikorski, Komentarz, s. 63). Ustawodawca nie zdecydował się na zawarcie w ustawie definicji legalnej umowy kredytu. Określił jej treść, skutki, strony i elementy istotne. Jak się przyjmuje w literaturze, kredyt bankowy to stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego istota polega na dostarczeniu przez bank określonej kwoty środków pieniężnych kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem dla banku (odsetki, prowizja, opłaty manipulacyjne) – por. Z. Ofiarski, Prawo bankowe, teza 1 do art. 69; W. Srokosz, Udzielanie, s. 217.

Pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z powodem. Ponosi odpowiedzialność w postaci obowiązku zapłaty kapitału wraz z odsetkami oraz innymi należnościami ubocznymi.

Zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Pozwana zgodnie z umową przyjęła na siebie obowiązek zwrotu kwoty kredytu. Nieuczynienie tego sprawia, że nie wykonała ona przyjętego na siebie zobowiązania w sposób prawidłowy, tym samym zachodzą wszelkie podstawy do obciążenia jej odpowiedzialnością.

Powód zasadnie zastosował umowne prawo wypowiedzenia. Umowa została rozwiązana i cała kwota kapitału stała się wymagalna. Pozwana nie sprostала ciężarowi dowodowemu wynikającemu z art. 6 k.c. Zaoferowane przez nią środki dowodowe, a także poszczególne twierdzenia nie mogły stanowić podstawy dla podważenia istnienia zobowiązania oraz jego wymagalności. Powód dostarczył wszelkie dokumenty – niektóre z nich w oryginałach – na okoliczność tego, że przekazał umówioną kwotę kredytu a później wobec nieziszczenia rat w umówionych terminach i umówionej wysokości, doszło do rozwiązania umowy. Nie wzbudzało jakiegokolwiek wątpliwości Sądu przedstawione przez

stronę powodową wyliczenie kwoty wymagalnego zobowiązania. Jakkolwiek było ono stwierdzone wyciągiem z ksiąg bankowych – dokumentem prywatnym, to wynikało z obliczeń w oparciu o wyciągi z rachunku, historii kredytu.

Skoro pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania do terminowej spłaty zobowiązania, powodowi zgodnie z umową przysługiwało uprawnienie do naliczania odsetek o wyższej stopie procentowej od należności przeterminowanych. Dlatego też kwota odsetek wzrastała w szybkim tempie.

Sąd nie dopatrył się naruszenia praw podmiotowych po stronie powodowej, które mogłoby stanowić podstawę do ingerencji w stosunek umowny w oparciu o art. 5 k.c. Zadłużenie na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wynosiło 10.719,43 zł. Niezależnie od kwoty zadłużenia, to pozwany nie wykonał umowy, więc dopuścił się nielojalności względem kredytodawcy, dzięki któremu miał możliwość sfinansowania swoich potrzeb.

Dlatego też na podstawie cytowanych przepisów należało orzec jak w sentencji wyroku.

W nakazie zapłaty, który został utrzymany w mocy, Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę, zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi na jego żądanie koszty procesu. Do kosztów procesu w niniejszej sprawie należało zaliczyć opłatę stosunkową od pozwu w postępowaniu nakazowym 7.345 zł (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku poz. 623 ze zm.), koszt odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw – 3,69 zł.